

J. S. Machar: Pozvání

Nač toto čtyřlístové psaní,
nač tolik dojímavých vět,
nač vzpomínky a naříkání –
já nečekal jsem na zповěď.

Však svědčí to o dobrém tónu,
že v těchto velkých vážných dnech,
kdy celý dům váš pln je shonu
a tone stále v starostech

o toalettu, o povozy,
o upravení výbavy,
o kuchyni a – vědí boží –
o jaké ještě přípravy,

že jste přec ještě našla chvíle
kdes v nerušeném ústraní
a popsala ty lístky bílé
a přidala k nim pozvání!

Však chtějíc času šetřit více
a péra, slzí vylhaných,
a etiketty služebnice,
být v zásadách přec věrna svých,

tu pozvánku jen, jako všude,
jste mohla poslat, spanilá,
ta litografům k slávě bude –
a mně by zcela stačila...

(ze sb. *Confiteor*, 1887)

Antonín Klášterský: Po roce

Vždy ruku měla chladnou jako led,
však za to v oku zimničně to plálo.
Síň s papouškem a klavír byl jí svět
a pro budoucnost přála si tak málo.

A do rakve svou položila hlavu
na místo na hrud' drahého jí muže,
již přes rok dřímá v dusném hrobním tmavu
a nad ní kvetou plné, bílé růže.

A neotvírá nikdo klavír její,
kde hrávala své dlouhé fantasie,
kdy večer byl a v stíny, jež se chvějí,
měsíce svit se zamodralý lije.

On zapomněl a k svatbě jede nyní,
slyš, ulicí hřmět řady vozů kola;
cos jako když si vzdychne v její síni,
a papoušek ji jménem stále volá...

(ze sb. *Spadalé listí*, 1890)